

Johannes Bocer

**IN OBITVM HO=||NESTISSIMAE MATRO=||NAE, VRSVLAE CVRIONIS,||
CLARISSIMI VIRI DOCTORIS || GEORGII CVRIONIS, MEDI=||CI, PIAE MEMORIAE,
DE=||FVNCTAE VIDVAE.|| Epicedion Ioan:|| Boceri.||**

Rostock: Dietz, Ludwig (Erben), 1559

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1786044013>

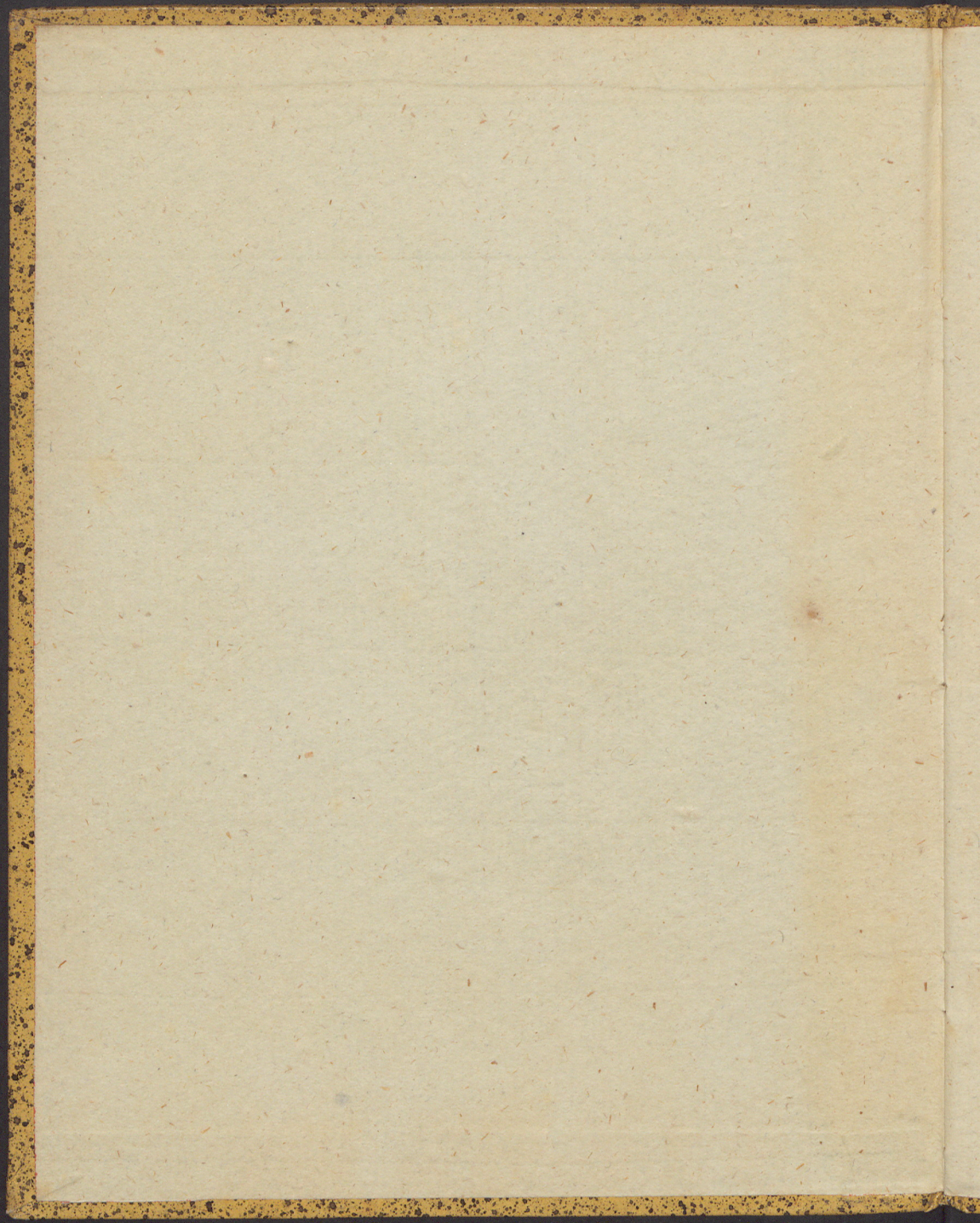
Druck Freier Zugang

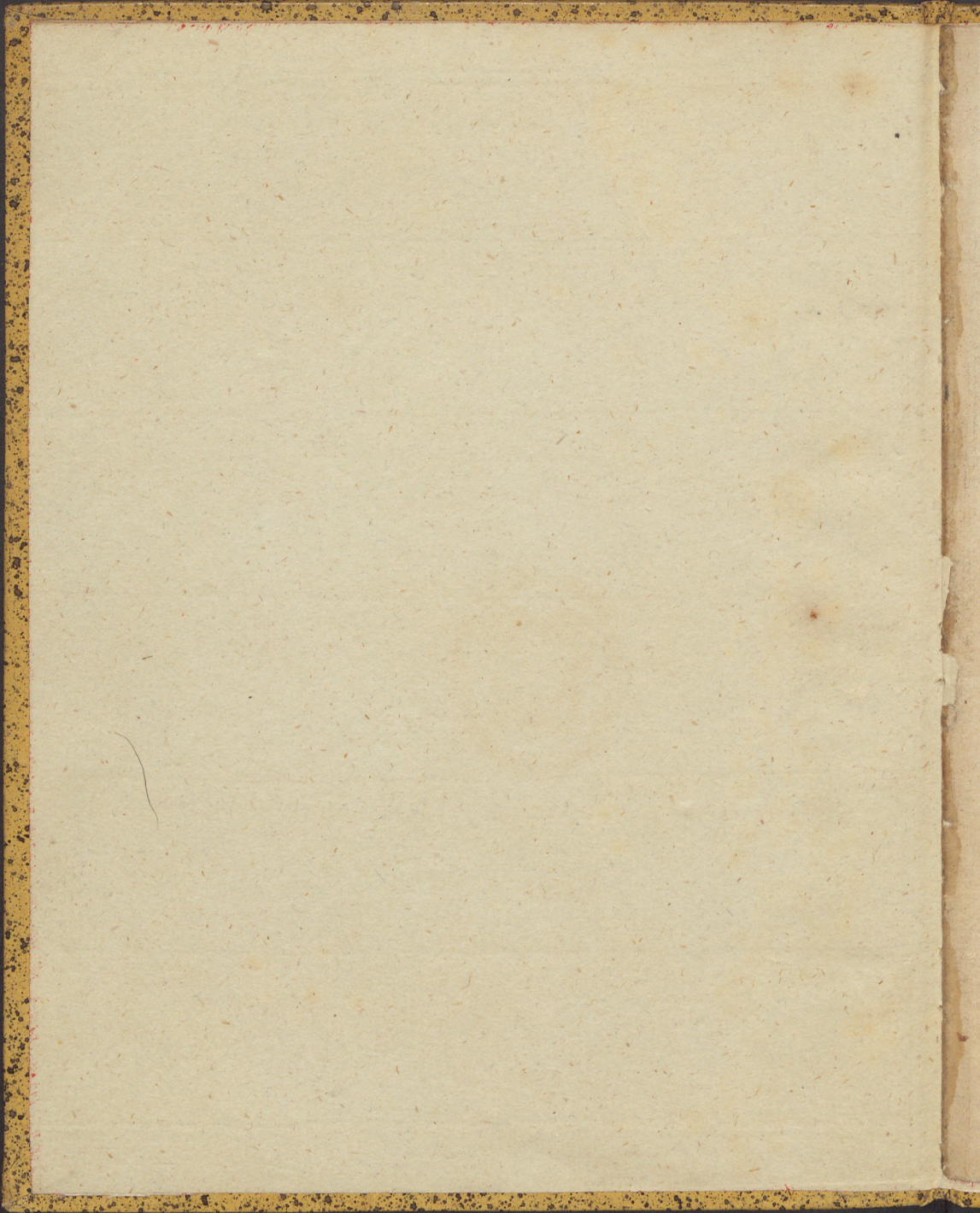

Bocerus, J.,
in Vrsula Cvrio,
uxor. G. Cvrio.

R. 1559.

64

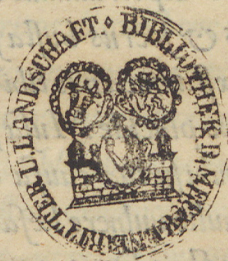

7.
IN OBITVM HO-
NESTISSIMAE MATRO-
NAE, VRSVLAE CVRIONIS,
CLARISSIMI VIRI DOCTORIS
GEORGII CVRIONIS, MEDI-
CI, PIAE MEMORIAE, DE-
FVNCTAE VIDVAE.

Epicedion Ioan:

Boceri.

ROSTOCHII

In Officina Ludouici Ditiij.

M. D. LIX.

64.

CLARISSIMO VIRO DO-
mino Iohanni Hoffmanno I. V. Doctori cele-
bri, & Ducis Illustris: Ioannis Alberti
Megapolensis &c. Consiliario, do-
mino suo summa obseruantia
colendo: S. P.

ACCipe defunctam plorantia carmina socrum,
Et placida mæstos perlege mente sonos.
Ipse peregrinas quando legatus in oras
Mitteris, & nostri Principis acta subis.
Interea tristes nos deplorauimus urnas,
Planximus & socrus busta suprema tuæ.
Quicquid est, mœstas mea nūc tibi mittit ad aures,
Et rogat hoc placidè Musa probare uelis.
Sic non alterius mihi sit tua causa doloris,
Et uigeat nullo uulnere læsa domus.
Sic te restituat nostris Deus optimus oris,
Pellat & inceptæ cuncta pericla uitæ.

Ioan: Bocerus.

IN OBITVM HONESTIS
sine Matronæ Ursulæ Curionis, Clarissimi ui-
ri Doctoris Georgij Curionis Medici p. e.
memoriæ, defunctæ uiduæ: Epice-
dion Ioan: Boceri.

Ecquis ab immiti lacrimarum ualle redemptum,
Hoc uelut humanum tempore flere genus?
Cum grauis extremo nutat sub pondere mundus,
Crescit & in prauos quælibet hora dies.
Dum nimis assiduo decedunt optima cursu,
Et subeunt celeri deteriora gradu.
Consule præteritos, si quis bene noueris, annos,
Confer & huc certa tempora nostra fide,
Omnis ut a solito rerum natura uigore
Cesserit, absumptus pene dolore, scies.
Vix aliquid restat, quod non furialis Enio,
Verterit aut tristi fors inimica modo.
Clauditur humana nitidum caligine coelum,
Et quotus æterni flagrat amore Dei?
Mæstasq; calcatur uarijs Ecclesia monstris,
Exulat in multis & lacerata plagis.
Qualis at heu miseris facies asperrima terris,
Qualis & indomito regnat in orbe lues.

A 2

Exulat

Exulat & probitas, & laudatissima uirtus
Ante pedes, scelerum perditam mole, iacet.
Pax fugit, insana resonant & compitalite,
Cæcaq; funesto pectora felle scatent.
Hinc labor, & luctus; illinc mortalis egestas,
Ingenti replent tempora nostra malis.
Si bene dinumeres, quos uitæ duxeris annos,
Ex his mille scatet quælibet hora malis.
Et uix inuenies momentum temporis huius,
Quod non mille grauis signa doloris habet.
Ergo quis extinctis, & iusta morte solutis,
Inuideat superæ regna beata plagæ?
Si tamen hic aliquis ualuit pietate, fideq;
Qui desiderium liquit in orbe sui.
Et propter solitum si quæ uirtutis amorem,
Funera cum lacrumis digna fuere queri.
Hæc inter merita fuit & uirtute locanda
Ursula, iam putri quæ tumulatur humo.
Inclita foemine quæ uixit gloria sexus,
Exemplumq; fuit coniugis illa piæ.
Et decus, & rectæ sanctissima regula uitæ,
Lucebat stirpis per decus omne suæ.
Huic nomen pietas, & famæ candor honestæ,
Inter honoratas fecerat esse nurus.

Cara

Cara Deo primum: nullis fortissima rebus,
Præposuit summi iussa seuera Dei.
Eius & in sacris, non corpore firma, sacellis,
Hæsit, & ad superos uota, precesq; tulit.
O quoties nostri miserata ferissima sæcli
Fata, Deum precibus flectere uisa fuit.
Nil ego de reliquis (satis hoc) uirtutibus addam,
Integer unanimis flos fuit illa thori.
Si tamen in seros uirtus præclara Nepotes
Transit, & é simili germine, germen habet.
Siue quid eximum, clarisq; laboribus actum,
Continet, & proauos iactat in astra domus.
Hæc quoq; non humili Scorerorū stemmate nata,
Linda, per Heluetios quæ iacet alta, fuit.
Non procul excelsis ingens Constantia muris,
Qua uidet Alpinas parte iacere niues.
Illius hic proau, leuis est nec gloria, Cæsar,
Rexerunt populos Maximiliane tuos.
Nunc quoq; diue tuam Rex Ferdinande per aulã,
Stirps ea consilijs, & pietate uiget.
Illa sed officium muliebris candida sexus,
A cunis egit laude decente nouis.
Prima sub infidis, ætasq; tenerrima nugis,
Fraudibus & latuit perfide Papa tuis.

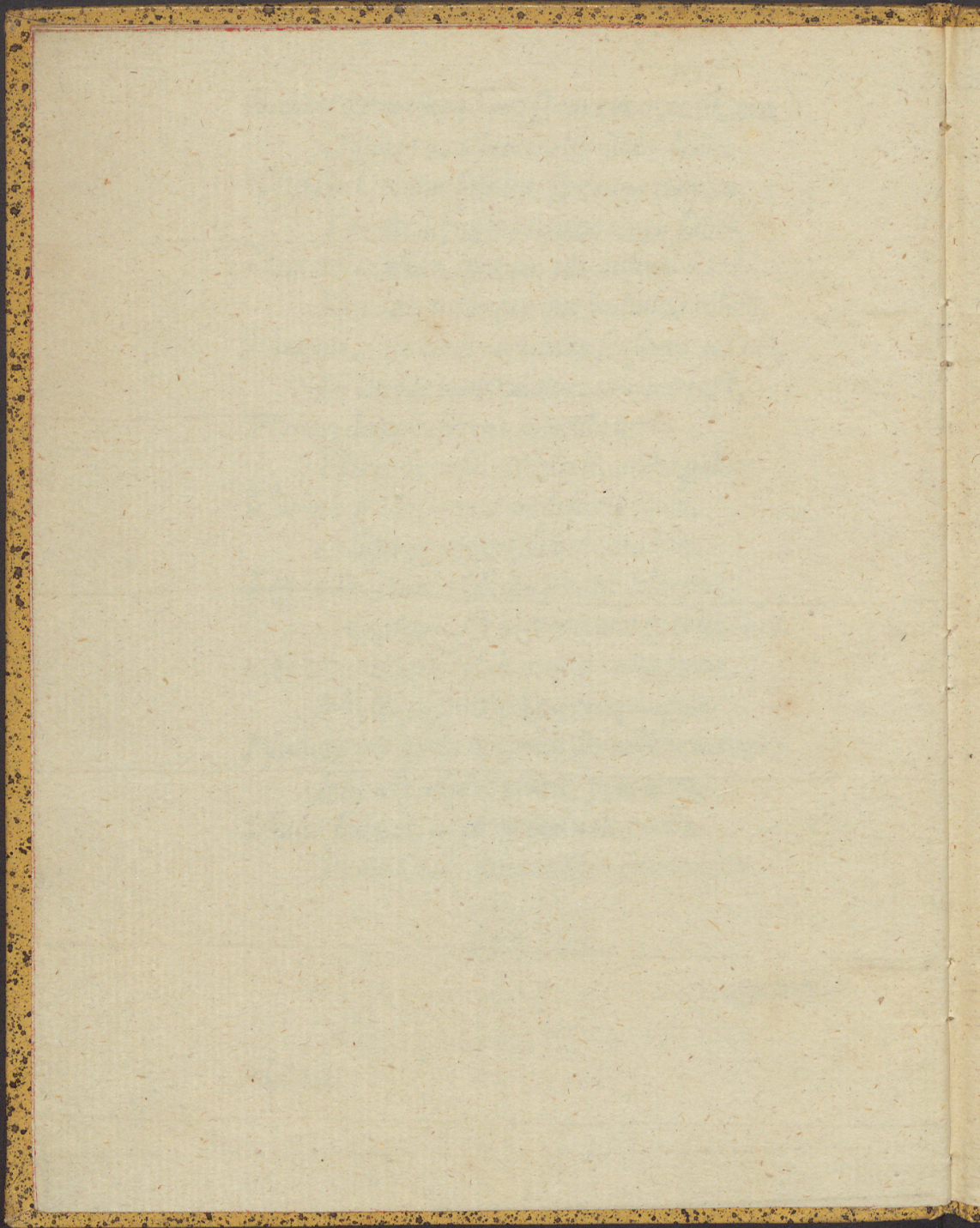
Post ubi sydereo deterfit nubila cœlo,
Et magnum cœpit ferre Lutherus omis.
Hæc quoq; diuini cognouit dogmata uerbi,
Et tota Christo dedita mente fuit.
Inq; semel parta constanter luce remansit,
Casibus haud ullis, territa siue minis.
Post ubi succreuit, plenis & nubilis annis,
Ad Phyliræ liquidos nupsit honesta lacus.
Primus ei uiridi fuit Humelsbanius æuo,
Vir datus, at seros non tulit ille dies.
Ducitur ad tædas celeberrimus arte secundas,
Et graue coniugij Curio tentat omis.
Illum phœbeias olim Podalyrius artes,
Et docuit medica membra leuare manu.
Hic ubi cessauit mortalem ducere uitam,
Serus & ætheri transit ad astra poli,
Vrsula Vernouium uiridem, natamq; secuta,
Roslochiam fatum clausit in urbe suum.
Hanc gener Hoffmannus, duplicis celeberrima iue
Gloria, Duxq; tui Iustiniane chori, Cris,
Promeritam sancto semper ueneratus amore,
Illi quæ poterat commoda ferre, tulit.
Ille peregrinis sed nunc ignorat in oris,
Supremam socrum morte subisse diem.
Et modo

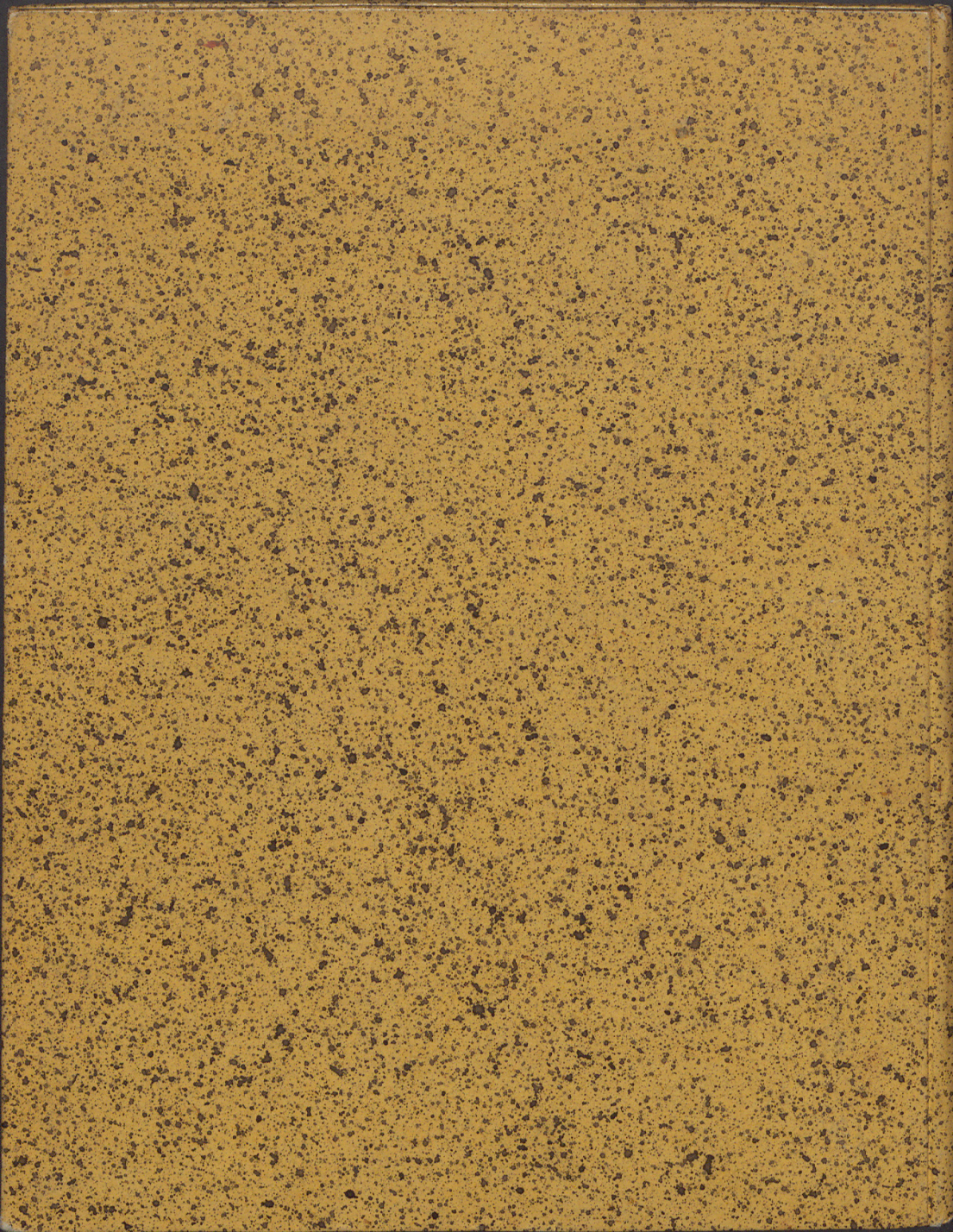
Et modo sollicitus te saluam credit, & omni
Tristitia caram parte carere domum.
Et nec adesse putat, doleat quo funere coniunx,
Illa sed heu matris busta suprema gemit.
Sic ó sic miseri qua non sperauimus hora,
Ante subit nostros cura dolorq; pedes.
Ergo nihil tutum miseris mortalibus usquam?
Fletus erit subito, qui modo risus erat?
Dum sequimur læti solennia gaudia, fatum
Nos premit, aut nostras occubat ante fores.
Scilicet humanæ fors ó deterrima uita,
Est aliquid semper, uiuere, posse pati.
Nos sed felices, quibus est ignara futuri
Mens data, nam solum cognita fata nocent.
Sors homines manifesta premit, patientius omne
Tollitur ignotum, supprimiturq; malum.
At tu qui summo quod concidit *Vrsula* fato,
Nuncia cum mortis uenerit hora, gemes:
Et quoscunq; pios moriens affliget amicos,
Quos seruant alijs subdita regna plagis.
Ne iuuet insano uos indulgere dolore,
Nam bene qui uixit mortuus esse nequit.
Et nunc angelicos inter latissima cætus,
Hac capit æterno gaudia digna Deo.
Scilicet

Scilicet & moriens hanc spem conceperat, ore
Quando uacillanti talia dicta dedit.
Christe Dei uiui soboles, spes una tuorum,
Tu mihi defensor, tu mea certa salus.
Dum tibi confido, quæ me uis auferet à te?
Sic cado, te semper quo rediuiua colam,
Viximus, & mundi uariantes sensimus æstus,
Vlterius tecum uiuere, uita mihi est.
Pluraq; diuini referens oracula uerbi
His ego confidens, dixit, adibo polum.
Vos quoq; dilecti quid me defletis amici,
Auferor ad ueri tecta beata Dei.
Ergo uale, durum dilectaq; nata dolorem,
Comprime, res lacrimis non eget illa tuis.
At tibi cara tuæ gratamur gaudia sortis
Vrsula, cœlesti diua recepta polo.
Non ego iam terris optarem Nesthoris annos,
Hic est assidue uiuere, pene mori.
Viuite foelices, uos ó quibus unica coeli,
Parta salus, uiuos tristia fata manent.

FINIS.

~~EPI~~

Et modo sollicitus te saluam credit, & omni
Tristitia caram parte carere domum.
Et nec adesse putat, doleat quo funere coniunx,
Illa sed heu matris busta suprema gemit
Sic o sic miseri qua non sperauimus hora,
Ante subit nostros cura dolorq; p[er]
Ergo nihil tutum miseris mortalibus us
Fletus erit subito, qui modo ri
Dum sequimur laeti solennia gaud
Nos premit, aut nostras
Scilicet humanae fors o detex
Est aliquid semper
Nos sed felices, quibus
Mens data, n[on] fata nocent.
Sors homines man[us] atientius omne
Tollitur i[n] miturq; malum.
At tu qui su[per] dit Vr sula fato,
Nun[quam] uenerit hora, gemes :
Et quosq; ns affliget amicos,
Neq; tuis subdita regna plagis.
s indulgere dolore,
qui uixit mortuus esse nequit,
cos inter latissima cætus,
capit æterno gaudia digna Deo.
Scilicet

